

Vařak'ın Kar Resmi

Çınar BİBER

Vaşak'ın Kar Resmi

Çınar BİBER

Soğuk bir sabah vaşak bembeyaz bir dünyaya uyandı. Bütün gece taze kar yağmıştı; yumuşak, derin ve sessiz. Kalın, sarımsı kahverengi tüyleri soğuğa karşı kabardı ve büyük kehribar gözleri kocaman açıldı. Her şey yeni ve temiz görünüyordu. İninden çıktı ve püsküllü kulaklarını dinlemek için kaldırdı. Orman sessizdi, bir şeylerin olmasını bekliyordu.

Vaşak geniş, yumuşak patileriyle ilerledi. Patileri kara hafif bir çıtırtıyla gömüldü. Bir patisini kaldırıp arkasına baktı. Karda küçük bir çiçek gibi kusursuz, yuvarlak bir iz vardı. Bir adım daha attı. Sonra bir tane daha. Arkasında düzgün ve güzel bir pati izi sırası uzandı. 'Aa!' diye fısıldadı. 'Şuna bak!'

Bir daire çizerek yürüdü ve izlerden bir halka oluşturdu. Dalgalı bir çizgide yürüdü ve kıvrımlı bir şekil yaptı. Her adım farklı bir şekil oluşturuyordu. Vaşağın uzun püsküllü kulakları heyecanla dikildi. Benekli tüyleri hareket ettikçe parıltıydı. 'Kar kocaman beyaz bir sayfa gibi,' dedi. 'Ve patilerim de boya fırçası!'

Vaşak keşfini paylaşmak istedi. Başını kaldırıp seslendi: 'Tavşan! Tavşan! Gel de gör!' Sesi karlı ağaçlardan yankılandı. Uzaklarda küçük, gri-kahverengi bir tavşan bu çağrıyı duydu. Küçük kırmızı atkısını boynuna sıkıca sarıp çekiştirdi. Sonra uzun arka bacaklarıyla beyaz toz bulutları kaldırarak karların üzerinden atladı.

Tavşan bir sıçrayışla geldi. 'Ne var, Vaşak?' diye sordu, pembe burnu seğirerek. Vaşak izlerin olduğu yolu gösterdi. 'Bak ayaklarımız neler yapabiliyor!' Tavşanın yuvarlak, kara gözleri kocaman açıldı. 'Ooo!' dedi. 'Ben de deneyeyim!' Büyük bir kavis çizerek zıpladı ve arkasında uzun, dar izlerden oluşan bir sıra bıraktı.

'Senin izlerin benimkinden farklı,' dedi vaşak. 'Seninkiler uzun ve zıplayarak. Benimkiler yuvarlak ve geniş.' Tavşan kıkırdadı. 'Birlikte bir desen oluşturuyorlar!' Zikzak çizerek zıpladı, vaşak da yanında düz bir çizgide yürüdü. İzleri bir dans gibi kesişti ve birbirine karıştı. Karlı çayır harika bir şeye dönüşüyordu.

Vaşığın bir fikri vardı. 'Bir galeri yapalım,' dedi. 'Sanatla dolu kocaman bir çayır!' Tavşan patilerini çıırttı. 'Evet! Ben dallar bulurum!' Sıçrayarak uzaklaştı ve ağzında ince dallarla geri döndü. Vaşak büyük patileriyle dalları kara bastırdı. Dal ışınlarıyla bir güneş ve dal uçlarıyla bir yıldız yaptılar.

Tavşan arkasında uzun bir dal sürükleyerek karda derin bir çizgi bıraktı. 'Bak!' diye bağırdı. 'Bununla çizebiliyorum!' Büyük bir daire ve kıvrımlı bir çizgi yaptı. Vaşak başka bir dal sürükleyip dalgalı bir nehir yaptı. Zıpladılar, sıçradılar ve koştular; izleri birbirine girip çıktı. Çayır, kardan, izlerden ve dallardan yapılmış dev bir resme dönüşüyordu.

Diğer hayvanlar ağaçların arasından göz attı. Bir sincap bir daldan izliyordu. Bir tilki başını yana eğdi. Tavşan kırmızı atkısını salladı. 'Gelin de galerimizi görün!' diye seslendi. Ama hayvanlar utangaçtı. Geride kalıp izlediler. Vaşak aldırmadı. Patileriyle büyük bir sarmal yapmakla meşguldü. 'Sanatı sadece kendimiz için yapabiliriz,' dedi.

Tavşan bir sürü küçük dallı bir çubuk buldu. Onu daireler çizerek sürükledi ve kabarık bir kar tanesi şekli yaptı. Vaşak kuyruğuyla düzgün bir alanı süpürdü. Sonra etrafına bir çerçeve gibi pati izlerini bastırdı. 'En sevdiğim kısım burası,' dedi. Tavşan başını salladı. 'Benim de!' Yan yana çalıştılar; nefesleri soğuk havada küçük bulutlar oluşturuyordu.

Aniden yumuřak beyaz taneler yaęmaya başladı. Süzölüp izlerin üzerine kondu. 'Olamaz!' dedi tavřan. 'Sanatımız kayboluyor!' Ama vařak dikkatle izledi. Kar taneleri pati izlerini dolduruyor, onları yumuřak ve yuvarlak yapıyordu. Dal çizgileri bulanıklařtı. 'Dur,' dedi vařak. 'Kaybolmuyor. Deęiřiyor!'

Tavşan durup baktı. Kar, galerilerini usulca örtüyordu. İzler küçük beyaz yastıklara dönüştü. Dal yıldızı yeni tanelerle parıldadı. 'Hâlâ güzel,' dedi tavşan. 'Artık farklı bir sanat türü.' Vaşak gülümsedi. 'Doğa bizim resmimizin üzerine resim yapıyor,' dedi. 'Bu da sanat.'

Birlikte oturup karın yağışını izlediler. Tavşan vaşağın sıcak tüyelerine yaslandı. 'Yaptığımıza sevindim,' dedi. 'Sürmese bile.' Vaşak başını salladı. 'Ben de. Sanat her yerde bulunabilir, özellikle de bir arkadaşla paylaştığında.' Tavşanın kırmızı atkısı beyazla kaplanmıştı ve kıkırdadı.

Kar durduğunda çayır yine düz ve tazeydi. Ama vaşak ve tavşan galerilerini hatırladılar. Şekilleri hâlâ akıllarında görebiliyorlardı: güneş, yıldız, sarmal, nehir. 'Yarın yine gelelim,' dedi tavşan. 'Yeni bir tane yaparız.' 'Evet,' dedi vaşak. 'Her kar yağışı yeni bir beyaz sayfa.'

Birlikte eve yürüdüler, arkalarında taze izler bırakarak. Vaşak patilerine baktı. Sadece patilerdi, ama sanat yapabiliyorlardı. Tavşan dalına baktı. Sadece bir daldı, ama çizebiliyordu. Doğanın sürprizlerle dolu olduğunu öğrenmişlerdi. En güzel sürpriz de bunu bir arkadaşla paylaşmaktı.

İninde vaşak, kabarık kuyruğunu burnunun üzerine kıvrıp kıvrıldı. Karlı çayırı ve yaptıkları desenleri düşündü. Tavşanın kırmızı atkısını ve kıkırtısını düşündü. Dışarıda kar yağmaya devam ediyordu, yumuşak ve sessiz. Yarın yeni kar olacaktı. Ve yeni sanat. Ve paylaşacak bir arkadaş.